

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. Плевен, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвия Г. Даскалова

при участието на секретаря МАРИНА Г. ЦВЕТАНОВА
като разгледа докладваното от Силвия Г. Даскалова Гражданско дело № 20224430106713 по описа за 2022 година

на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид следното:

Обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, чл.344, ал.1, т.2 КТ и чл.344, ал.1, т.3, вр .чл.225, ал.1 КТ

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от О. В. Б., ЕГН ***** от **** чрез адв. М. С. от АК-Плевен, против „***“, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.Л.Х.-***, с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, чл.344, ал.1, т.2 КТ и чл.344, ал.1, т.3, вр .чл.225, ал.1 КТ.

Твърди се, че със Заповед № *** г. за прекратяване на трудов договор № *** г. по чл. 328, ал.1 т.12 от КТ, издадена от И.Л.Х., в качеството и на работодател и като едноличен собственик и *** на "****" ЕООД, ЕИК ***, с адрес на управление ***, считано от 17.11.2022 г. е прекратен трудовия договор на ищцата.

Излагат се доводи, че издадената заповед е незаконосъобразна и в нея липсват мотиви. Отправено е искане да бъде отменена и да бъде признато уволнението за незаконно. Сочи се, че основанието по чл. 328, ал.1, т. 12 от

КТ е безвиновно, като причините могат да бъдат както при работника или служителя, така и при работодателя, като такива не са посочени в заповедта. Твърди се, че са нарушени правото на защита, и чл. 8, ал. 3 от КТ - дискриминация спрямо работника или служителя. Твърди се, че ищцата е била назначена на длъжността „***” с код по НКПД: *** и длъжностна характеристика не ѝ е връчвана при постъпване на работа. Твърди се, че ищцата е изпълнявала добросъвестно трудовите си задължения, за което няма наложени никакви наказания. Посочва се, че преди прекратяване на трудовия договор, ищцата е била в отпуск по болест до 15.11.2022 г., за което своевременно е представила болничен лист за временна нетрудоспособност на работодателя си. Твърди се, че в заповедта не са изложени мотиви, че заболяването на ищцата я прави неспособна обективно да изпълнява трудовите си задължения.

Претендира се обезщетение за времето през което ищцата е останала без работа, но не за повече от 6 месеца. Посочва се, че ищцата е регистрирана в „Бюрото по труда” и получава обезщетение за безработица по КСО. Сумата която се претендира е в размер на 6 месечния размер на последния отработен месец като БТВ, а именно по 710 лв. или общо 4260 лв. ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба. Отправена е молба ищцата да бъде възстановена на предишната си работа „***” при ответника.

В заключение е отправена молба Съдът да отмени заповед № *** г. за прекратяване на трудов договор № *** г. по чл. 328, ал.1 т.12 от КТ, издадена от И.Л.Х. в качеството и на работодател и като едноличен собственик и *** на "****" ЕООД, ЕИК ***, с адрес на управление ***, като незаконосъобразна и да признае уволнението за незаконно по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ; да бъде възстановена О. В. Б., на предишната работа „***” в "****" ЕООД — по чл. 344, ал.1 т.2 от КТ; бъде осъден ответникът "****" ЕООД с ЕИК ***, да заплати обезщетение на ищцата за времето, през което е останала без работа поради това уволнение, за срок от 6 месеца или общо в размер на 4260 лв. ведно със законната лихва за периода от 17.11.2022 г. до 17.05.2023 г. - по чл. 225, ал. 1 от КТ, като бъде извършена поправка и в трудовата и книжка и бъдат присъдени направените по делото разноски. Направено е доказателствено искане за назначаване на съдебно-икономическа експертиза и за задължаване на ответника да представи личното досие на ищцата.

В открито съдебно заседание ищцата се представлява от адв. М. С., като исковата молба се поддържа по изложените съображения. На осн. чл. 214 ГПК е допуснато изменение на иска по чл. 225, ал. 1 КТ, като същия се счита предявен за сумата от 1400 лева за периода 17.11.2022г. до 15.01.2023г., а след приемане заключението на съдебно-икономическата и допълнителната съдебно-икономическа експертиза е допуснато изменение на на осн. чл. 214 ГПК на иска по чл. 225, ал.1 КТ, като същият се счита предявен за сумата 1325,39 лева за периода 17.11.2022г. до 15.01.2023г. Претендират се разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника по делото, чрез адв. Н. Н. от АК-Плевен, който счита исковата молба за допустима и неоснователна. Изложени са доводи, че установеното заболяване на ищцата създава нова фактическа обстановка, която не позволява нормалното изпълнение на трудовото правоотношение. Твърди се, че именно в тази връзка е издадена оспорваната заповед, която ответникът счита за законосъобразна. Изложени са доводи, че редакцията на процесната заповед е единствения възможен вариант за прекратяване на трудовото правоотношение при настъпилата обективно непреодолима за страните невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Не са направени доказателствени искания.

В открито съдебно заседание ответникът се представлява от адв. Н. Н., като отговорът на исковата молба се поддържа по изложените съображения. Излагат се доводи, че поради настъпило психично страдание на ищцата е налице невъзможност за изпълнение на трудовото правоотношение. Претендират се разноски.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, а и се установява от представеното копие на личното трудово досие на ищцата, че О. В. Б. е била в трудово правоотношение с ответното дружество и е заемала длъжността „****“ с код по НКПД ***, съгласно Трудов договор № ***г .

****

От приетите по делото съдебно-икономическа експертиза, и допълнителна съдебно-икономическа експертиза, които съдът кредитира като

обективни, обосновани и компетентни, се установява, че брутното трудово възнаграждение на ищцата за м.10.2022г. е в размер на 718,52 лева /от които 710 лева основна заплата и 8,52 лева клас прослужено време 1,2%/. Размерът на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 КТ за периода от 17.11.2022г.-15.01.2023г. / от 16.01.2023г. ищцата е назначена по трудов договор с „***“ ЕООД, който е приложен като копие, ведно със справка от ТД на НАП за актуално състояние на трудови договори/ е в размер на 1325,39 лева /брутно възнаграждение/.

Представени са и други неотнормирани доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ

С иска за признаване на уволнението за незаконно по чл. 344, ал. 1, т.1 от КТ, ищецът отрича потестативното право на работодателя да прекрати трудовото правоотношение с едностранно изявление. Предмет на делото е съществуването на това потестативно право. Ако съдът признае, че това потестативно право е съществувало и е надлежно упражнено, уволнението е законно, а ако съдът признае, че това потестативно право не е съществувало или е ненадлежно упражнено, уволнението е незаконно. Затова ищецът в иска за признаване уволнение за незаконно по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ трябва да посочи всички факти, които опорочават, отлагат или погасяват оспорваното потестативно право на работодателя, а ответникът - всички факти, които пораждат това право или имат значение за надлежното му упражняване. Съдът не може да основе решението си по иск за признаване на уволнението за незаконно по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ на факти, които опорочават, отлагат, или погасяват оспорваното потестативно право, но не са посочени от ищеца в исковата молба. С оглед принципа на диспозитивното начало, установен с чл. 6, ал.1 от ГПК в спорните съдебни производства по исковете по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ съдът не може да се произнася по доводи за незаконност на уволнението, които не са наведени от ищеца с исковата молба като основания на иска. Щом като в исковата молба ищецът не оспорва релевантния факт, който представлява основание за прекратяване от работодателя на трудовото правоотношение с ищеца, следва да се приеме, че не е наведен такъв довод за незаконност на уволнението и съдът няма право да го обсъжда /в този смисъл

Решение № 503/05.01.2012г. по гр.д. № 77/2011г. на ВКС, IV.г.о.; Решение № 158/01.07.2013г. по гр.д. № 1008/2012г. на ВКС, IV.г.о., Решение № 459/27.10.2011г. по гр.д. № 1532/2010г. на ВКС, IV.г.о. /. Съдът не може да се произнася по доводи за незаконност на уволнението, които не са наведени от ищеца с исковата молба като основания на иска - предявеният иск не може да бъде разгледан на основание, което не е посочено от ищеца. Служебно той може да прилага само императивни правни разпоредби и то само доколкото тези разпоредби касаят факти, изрично посочени от ищеца / в този смисъл Решение №149/13.06.2012г. по гр.д. № 475/ 2011 г. IV г.о. на ВКС; Решение №503/05.01.2012г. по гр.д.№ 77/ 2011 г. IV г.о. на ВКС, Решение № 385/12.10.2012 г. по гр.д. № 531/12г. IVг.о на ВКС; Решение № 665/01.11.2010 г. по гр.д. № 242/2009 г. IVг.о. на ВКС; Решение № 555/09.02.2012 г. по гр.д. № 1224/2010 г. IVг.о. на ВКС/.

В настоящото производство се оспорва законността на уволнението на ищцата на основание „обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор“. В исковата молба са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед за уволнение с твърдения че заповедта е абстрактна, бланкетна, обща и липсват мотиви. Излагат се доводи, че само когато не са налице другите основания за прекратяване на трудовия договор, само тогава може да се премине към прекратяване на трудовия договор на осн. чл. 328, ал.1, т.12 КТ. Излагат се съображения, че основанието по т.12 е безвиновно, като причините могат да са както при работника/служителя, така и при работодателя. Излагат се съображения, че прекратяването на трудовото правоотношение по здравословни причини е друго основание – по чл. 325, ал.1, т.9 КТ в която хипотеза следва да има заключение на ТЕЛК.

С оглед гореизложеното, Съдът дължи преценка на оспореното от ищцата уволнение само на гореизложените, наведени в исковата молба основания за незаконосъобразност на уволнението.

Не е спорно между страните, а и се установява от представеното копие на личното трудово досие на ищцата, че О. Б. е била в трудово правоотношение с ответното дружество и е заемала длъжността „***“. Не се спори между страните, а и се установява от Заповед № ***г., че считано от 17.11.2022г. е прекратено трудовото правоотношение на О. Б. с ответното дружество поради „обективна невъзможност за изпълнение на трудовия

договор“. Заповедта е получена от ищцата на 29.11.2022г.

Съдът намира за основателно възражението на ищцата за незаконосъобразност на оспорената заповед за уволнение, тъй като трудовото правоотношение между ищцата и ответника е прекратено на осн. чл.328, ал.1 т.12 КТ, а в заповедта не са посочени конкретните причини. Заповедта за уволнение е немотивирана и не съдържа никакви данни за това в каква се състои обективната невъзможност за изпълнение на възложената работа. Основание за прекратяване на трудовото правоотношение са фактите и обстоятелствата, които пораждат съответното право за работодателя или за работника. Когато работодателят издава заповедта за уволнение, той посочва в нея фактите и обстоятелствата, от които произтича правото му и съответния текст на закона, който го урежда. Не е изключено работодателят да направи грешка при правната квалификация и посочи погрешен или дори несъществуващ текст на закона. Това не опорочава заповедта за уволнение, тъй като съдът не е обвързан от сочената от страните правна квалификация, а е длъжен сам служебно да определи вярната правна квалификация на спорното материално право, предмет на делото. Съдът не може да прекрати трудовото правоотношение на основание факти и обстоятелства, които не са посочени в заповедта за уволнение или друг документ, известен на работника, към който тя препраща, но може да признае уволнението за законно, ако твърдените факти пораждат право на работодателя да прекрати трудовото правоотношение и правото е упражнено надлежно/ В този смисъл Решение № 99/05.04.2011г. на ВКС по гр.д. № 380/2009г. IV г.о./.

Същевременно, в настоящия случай тези причини са невъзможността на работника да изпълнява задълженията си по трудовия договор, дължаща се на болестно състояние или друго увреждане на здравето, а това само по себе си не е основание за прекратяване на трудовия договор по чл. 328, ал., 1, т. 12 КТ. Тази невъзможност е основание за прекратяване на трудовия договор по реда на чл. 325, т. 9 КТ, но ако невъзможността е установена със заключение на ТЕЛК. Работодателят не се е позовал на хипотезата на чл. 325, ал.1, т.9 КТ, която Съдът намира за относима в случая, предвид наличната медицинска документация за заболяване на ищцата. Основанието по чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ е самостоятелно и не се припокрива с никое друго от основанията за прекратяване на трудовия договор по инициатива на работодателя. То може

да се използва, когато е настъпила обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор от страните по причина, която е извън специално уредените. Например, когато работникът/служителят не получи лицензи или разрешения, от които се нуждае, за да изпълнява работата си, бъде отстранен от работа по силата на наложена процесуална мярка от прокурора или съда; отнето му е свидетелството за правоуправление на МПС, а то е необходимо за длъжността шофьор, трябва да му се направят имунизации, несъвместими със здравето, и т. н. Обективната невъзможност може да засегне и работодателят, но тази хипотеза е рядко срещана в практиката. Основанията за прекратяване на трудовия договор са установени по нормативен ред и са изчерпателно изброени. Всяко от тях съдържа фактически състав, който не се припокрива с никой друг. Затова те са взаимно незаменяеми, а в по-голямата си част са и несъвместими. Работодателят трябва да определи кое от тях да приложи в съответствие с фактите от действителността и това е едно от изискванията за законно упражняване на правото на уволнение, което подлежи на съдебен контрол и е основен предмет на разглеждане по делата с правно основание [чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ](#) / В този смисъл Решение № 2301/24.01.2007г. на ВКС по гр.д. № 947/2004г. III г.о./.

Поради недоказаност на предпоставката за уволнение за работодателя не е възникнало потестативното право за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата по делото с оспорената заповед, поради което уволнението е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено. Предвид гореизложеното, искът с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ:

Искът е акцесорен спрямо иска по чл.344, ал.1 от КТ и уважаването му е възможно, само ако бъде уважен главния - признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна. Тъй като тази предпоставка е налице, съдът счита, че ищцата следва да бъде възстановена на заеманата длъжност „***“ с код по НКПД ***, в ответното дружество.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр .чл.225, ал.1 КТ:

Във връзка с паричната претенция на ищцата по делото беше изслушана съдебно-икономическа и допълнителна съдебно-икономическа експертиза. Ищцата представи доказателства - служебна бележка, че е регистрирана като

безработно лице, копие на трудова книжка, от което се установи, че след отразяването на прекратяването на трудовото правоотношение с ответника, липсва друго вписване, поради което съдът приема, че ищцата е доказала оставането си без работа за посочения период. Този факт не се оспорва от ответника по делото. С оглед на незаконосъобразността на уволнението и наличието на причинна връзка между уволнението и оставането без работа, предявеният иск по чл.344, ал.1, т.3 вр.чл.225, ал.1 КТ е установен по основание. Поради изложеното, Съдът намира, че третата обективно съединена претенция на ищцата по чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ, за заплащане на обезщетение за времето през което ищцата е останал без работа вследствие незаконното уволнение, но за не повече от 6 месеца също е основателна и доказана. От заключението на вещото лице се установява че размерът на претендираното от ищцата обезщетение по чл.225 от КТ за периода от 17.11.2022г.-15.01.2023г. / от 16.01.2023г. ищцата е назначена по трудов договор с „****“ ЕООД, който е приложен като копие, ведно със справка от ТД на НАП за актуално състояние на трудови договори/ е равно на 1325,39 лева /брутно възнаграждение/.

Поради изложеното, съдът намира исковата претенция по чл.344, ал.1, т.3 КТ вр.чл.225, ал.1 КТ за основателна.

Съобразно изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответникът „****“, ЕООД, ЕИК *** следва да бъде осъден да заплати на ищцата О. В. Б., ЕГН *****, направените от нея разноски в настоящото производство за адвокатско възнаграждение в размер на 1110 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът „****“, ЕООД, ЕИК *** следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд-Плевен държавна такса върху цената на уважените искове в размер на 113,01 лв./30лв.+30лв.+53,01 лв./, както и 220 лв. за вещо лице по съдебно-икономическа и допълнителна съдебно-икономическа експертиза.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ уволнението на О. В. Б., ЕГН ***** от ***** по иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ,

предявен **против** „***“, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.Л.Х., **извършено със** Заповед № *** г.

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание чл.344, ал.1, т.2 КТ, О. В. Б., ЕГН ***** от *** **на заеманата преди уволнението длъжност** „***“ с код по НКПД *** в „***“, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.Л.Х..

ОСЪЖДА, на основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 КТ, „***“, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.Л.Х. **да заплати на** О. В. Б., ЕГН ***** от **** сумата от 1325,39 лева /брутно възнаграждение/, представляваща обезщетение за времето, в което ищцата е останала без работа поради уволнението в периода 17.11.2022г.-15.01.2023г.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК „***“, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.Л.Х. **да заплати на** О. В. Б., ЕГН ***** от **** направените деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на **1110** лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК, „***“, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.Л.Х. **да заплати по сметка на Районен съд-Плевен** държавна такса върху цената на уважените искове в размер на 113,01 лв., както и 220 лв. за вещо лице по съдебно-икономическа и допълнителна съдебно-икономическа експертиза.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____